

UZASADNIENIE

Powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w R. kwoty 9042,32 zł na podstawie 5 umów zawartych tytułem ochrony mienia.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w części, tj. co do kwoty 8 678,20 zł.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 października 2011 r. pomiędzy powodem jako zleceniobiorcą a pozwanym jako zleceniodawcą zawarta została umowa oznaczona numerem M – (...), której przedmiotem było objęcie nadzorem Satelitarnego (...) (umowa – k. 15 – 17). W tym samym dniu nastąpił montaż urządzeń w pojazdach, w celu wykonania umowy. Dotyczyło to pojazdów M. o nr rej. (...) o nr rej. (...) o nr rej (...) i T. (...) o nr rej. (...). W pojazdach M. zamontowano także sondy ciśnieniowe do monitoringu poziomu paliwa. Takiej sondy nie zamontowano w T. (załączniki – k. 215 – 218). Od samego początku pojawił się problem z monitorowaniem poziomu paliwa. Pozwany składał w tym zakresie reklamacje, kwestionując prawidłowość odczytu, które były przez powoda częściowo uwzględniane i wskutek tego powód za niektóre okresy wystawiał faktury korygujące, w których udzielano pozwanemu rabatu (zeznania świadka T. P. – k. 266- 268, e - maile – k. 86 - 87, reklamacja – k. 89, 90, pismo z dnia 22 czerwca 2012 r. – k.156, pismo z dnia 14 maja 2013 r. – k. 157, pismo z dnia 8 kwietnia 2013 r. – k. 158). W e – mailu z dnia 4 września 2012 r. skierowanym przez pozwanego do powoda, wskazał on, iż w rozmowie telefonicznej poinformował, że zrywa współpracę z firmą (...) z powodu rażącej nieterminowości, wskazał również, iż poinformował, iż prosi o usunięcie urządzeń z samochodów do dnia 14 września 2012 r. (e – mail – k. 54). Powód wystawiał faktury tytułem abonamentu za nadzór satelitarnego monitorowania pojazdów (faktury – k. 115 – 127, 132 – 134, 136 – 137). W dniu 30 listopada 2012 r. powód wystawił 4 faktury VAT na kwoty po 738 zł tytułem obciążenia za uniemożliwienie demontażu sterownika (...) we wskazanych 4 pojazdach (faktury – k. 128 – 131). W dniu 8 maja 2013 r. dokonano demontażu urządzeń systemu (...) w pojazdach M. (...) i M. (...). Koszt demontażu został określony na kwotę 150 zł netto za 1 urządzenie. Z tego tytułu powód obciążył pozwanego fakturą VAT na kwotę 369 zł brutto (protokoły k. 222, 225, faktura – k. 135).

W dniu 3 stycznia 2013 r. pomiędzy powodem jako zleceniobiorcą a pozwanym jako zleceniodawcą zawarta została umowa, której przedmiotem było pozostawanie w gotowości do podjęcia interwencji na każdy odebrany sygnał alarmowy z obiektu oraz monitorowania sygnałów lokalnego systemu alarmowego w obiekcie przy ul. (...) w G.. Miesięczny abonament określony został na poziomie 40 zł netto (umowa – k. 18 – 19). Powód tytułem abonamentu za miesiące sierpień 2013 r., wrzesień 2013 r., grudzień 2013 r., styczeń 2014 r. i marzec 2014 r. wystawił faktury VAT na łączną kwotę 246 zł brutto (faktury – k. 139, 143, 147, 152, 153). Faktura nr (...) tytułem abonamentu za marzec 2014 r. została zapłacona przez pozwanego we wskazanym terminie tj. w dniu 14 kwietnia 2014 r. (potwierdzenie zapłaty – k.53). Umowa została rozwiązana z dniem 31 marca 2014 r. (wypowiedzenie – k. 59)

W dniu 10 stycznia 2013 r. pomiędzy powodem jako zleceniobiorcą a pozwanym jako zleceniodawcą zawarta została umowa, której przedmiotem było pozostawanie w gotowości do podjęcia interwencji na każdy odebrany sygnał alarmowy z obiektu oraz monitorowania sygnałów lokalnego systemu alarmowego w obiekcie przy ul. (...) w P.. Miesięczny abonament określony został na poziomie 40 zł netto (umowa – k.20 – 21). Powód tytułem abonamentu za sierpień 2013 r., wrzesień 2013 r., grudzień 2013 r., styczeń 2014 r. wystawił faktury na łączną kwotę 196,80 zł brutto (faktury – k. 141, 145, 149, 151). Umowa została rozwiązana z dniem 31 marca 2014 r. (wypowiedzenie – k. 60).

W dniu 10 stycznia 2013 r. pomiędzy powodem jako zleceniobiorcą a pozwanym jako zleceniodawcą zawarta została umowa, której przedmiotem było pozostawanie w gotowości do podjęcia interwencji na każdy odebrany sygnał alarmowy z obiektu oraz monitorowania sygnałów lokalnego systemu alarmowego w obiekcie przy ul. (...) w S.. Miesięczny abonament określony został na poziomie 90 zł netto (umowa – k.22 – 23). Powód tytułem abonamentu

za sierpień 2013 r., wrzesień 2013 r., grudzień 2013 r. wystawił faktury na łączną kwotę 332,10 zł brutto (faktury – k. 140, 144, 148).

W dniu 1 maja 2013 r. pomiędzy powodem jako zleceniobiorcą a pozwanym jako zleceniodawcą zawarta została umowa, której przedmiotem było pozostawanie w gotowości do podjęcia interwencji na każdy odebrany sygnał alarmowy z obiektu oraz monitorowania sygnałów lokalnego systemu alarmowego w obiekcie przy ul. (...) w G.. Miesięczny abonament określony został na poziomie 40 zł netto (umowa – k.20 – 21). Powód tytułem abonamentu za czerwiec 2013 r., sierpień 2013 r., wrzesień i grudzień 2013 r. wystawił faktury na łączną kwotę 196,80 zł brutto (faktury – k. 138, 142, 146, 150).

Powód w dniu 18 marca 2014 r. wystawił fakturę VAT na kwotę 369 zł tytułem obciążenia za uniemożliwienie udostępnienia demontażu nadajnika oraz dokonania jego zwrotu w obiekcie przy ul. (...) w G. (faktura – k. 154). Ponadto w dniu 23 czerwca 2014 r. wystawił fakturę VAT na kwotę 615 zł tytułem obciążenia za niedotrzymanie warunków umowy nr (...) na instalację – rabat. Zgodnie z paragrafem 5 umowy.

Powołany wyżej stan faktyczny sąd ustalił w o parciu o wskazane dokumenty i wydruki, które nie budziły wątpliwości co do wiarygodności. Zeznania świadka T. P. były spójne, logiczne i konsekwentne, nie zawierały sprzeczności. Dowód z przesłuchania stron został pominięty z uwagi na niestawiennictwo pozwanego na termin (art. 302 k.p.c.).

Sąd zważy, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu co do kwoty 1731,54 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwot 624,54 zł od dnia 20 stycznia 2015 r. do dnia zapłaty, 738 zł od dnia 11 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty, 369 zł od dnia 18 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty.

W pozostałej części roszczenie było niezasadne.

W pierwszej kolejności należy zwrócić uwagę, iż pozwany nie zaskarżył nakazu zapłaty co do kwoty 364,12 zł i z jego stanowiska wynika, iż kwota ta stanowi dług razem z odsetkami z tytułu wykonania umowy z dnia 10 stycznia 2013 r. dotyczącej ochrony obiektu położonego przy ul. (...)w S..

Do zawartych między stronami umów stosować należy poprzez art. 750 k.c. przepis art. 734 § 1 k.c., zgodnie z którym przez umowę zlecenia przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności prawnej dla dającego zlecenie. Zaś zgodnie z art. 735 § 1 k.c. jeżeli ani z umowy, ani z okoliczności nie wynika, że przyjmujący zlecenie zobowiązał się wykonać je bez wynagrodzenia, za wykonanie zlecenia należy się wynagrodzenie. Powód dochodził różnych rodzajów świadczeń, dlatego należy dokonać ich analizy przy każdej z umów oddzielnie.

W pierwszej kolejności dokonując analizy roszczeń opartych na umowie z dnia 11 października 2011 r., której przedmiotem było monitorowanie pojazdów, wskazać należy, iż żądanie w oparciu o ów stosunek prawny było zasadne co do kwoty 738 zł jeśli chodzi o wynagrodzenie umowne – abonament oraz w kwocie 369 zł tytułem wynagrodzenia za demontaż urządzeń (...).

Niezależnie od sporu co do rozwiązania i wykonania umowy, uzasadniony okazał się zarzut przedawnienia zgłoszony przez pozwanego części roszczeń. Wskazać należy, iż do wskazanego roszczenia stosować należy przepis art. 751 k.c. z upływem lat dwóch przedawniają się roszczenia o wynagrodzenie za spełnione czynności i o zwrot poniesionych wydatków przysługujące osobom, które stale lub w zakresie działalności przedsiębiorstwa trudnią się czynnościami danego rodzaju; to samo dotyczy roszczeń z tytułu zaliczek udzielonych tym osobom. Fakt trwania umowy przez dłuższy czas, cykliczność świadczeń zleceniodawcy nie zmienia nic w zakresie przyporządkowania danego roszczenia do danej umowy. W szczególności nie ma zastosowania przepis art.118 statuujący trzyletni termin przedawnienia dla roszczeń o świadczenia okresowe. Zgodzić się należy z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 4 września 2013 r., I ACa 259/13, LEX nr 1381585, gdzie czytamy, iż przepis art. 751 k.c. jest przepisem szczególnym wobec art. 118 k.c. Wprowadza on dla wskazanych w nim roszczeń (roszczenia o wynagrodzenie za spełnione czynności i roszczenia o

zwrot poniesionych wydatków) wynikających z umowy zlecenia oraz z umów o świadczenie usług, nieuregulowanych innymi przepisami, dwuletni termin przedawnienia. Uznać przy tym należy, że strona powodowa w sposób stały zajmowała się czynnościami administrowania nieruchomościami, w tym również administrowaniem nieruchomością pozwanej wspólnoty. Czynności te stanowiły przy tym dla powoda stałe, choć nie podstawowe źródło dochodu. W efekcie hipoteza art. 751 k.c. została w tej sprawie wypełniona.

Tym samym, zdaniem sądu wynagrodzenie płatne w pewnych odstępach czasu za świadczenie pełnione w sposób ciągły, przedawniają się po upływie 2 lat.

Biorąc pod uwagę datę wniesienia pozwu 20 stycznia 2015 r. i określone przez powoda terminy płatności przedawniło się wynagrodzenie, którego termin płatności przypadał od 14 lutego 2012 r. do 14 stycznia 2013 r. – tj. faktury znajdujące się na 116 do 127 i w tym zakresie roszczenie jest niezasadne na podstawie art. 117 § 2 k.c.

Nieprzedawnione było zaś wynagrodzenie za świadczenie usług na podstawie tej umowy od stycznia 2013 r. do czerwca 2013 r. (faktury – k.115 – 119, 136 – 137).

Odnosząc się do zarzutu rozwiązania umowy przez pozwanego, co miałyby nastąpić – e- mailem z k. 54, podnieść należy, iż było ono nieskuteczne, a co za tym idzie umowa nie uległa rozwiązaniu przez tą czynność. Zgodnie z § 7 umowy wszelkie zmiany wymagają formy pisemnej pod rygorem nieważności. Pozwany nie zachował owej formy, tym samym oświadczenie – e mailem z k. 54 nie spowodowało rozwiązania umowy. Zgodnie z art. 77 § 3 k.c. jeżeli umowa została zawarta w innej formie szczególnej, jej rozwiązanie za zgodą obu stron wymaga zachowania takiej formy, jaką ustawa lub strony przewidziały w celu jej zawarcia; natomiast odstąpienie od umowy albo jej wypowiedzenie powinno być stwierdzone pismem. Zgodnie z poglądem wyrażonym w wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 18 maja 2016 r., V ACa 783/15, Lex nr 2057751 w przypadku zawarcia umowy w formie pisemnej jej rozwiązanie za zgodą obu stron, a także odstąpienie lub wypowiedzenie przez jedną ze stron powinno być stwierdzone pismem. Forma pisemna dla wypowiedzenia zastrzeżona jest jedynie dla celów dowodowych, ale nie znaczy to, że do rozwiązania stosunku prawnego może dojść poprzez czynności faktyczne. Stwierdzenie pismem, o którym mowa w art. 77 § 2 k.c. jest tożsame z zachowaniem zwykłej formy pisemnej.

Zgodnie z art. 78 § 1 k.c. do zachowania pisemnej formy czynności prawnej wystarcza złożenie własnoręcznego podpisu na dokumencie obejmującym treść oświadczenia woli. Do zawarcia umowy wystarcza wymiana dokumentów obejmujących treść oświadczeń woli, z których każdy jest podpisany przez jedną ze stron, lub dokumentów, z których każdy obejmuje treść oświadczenia woli jednej ze stron i jest przez nią podpisany.

Tym samym nie doszło do rozwiązania umowy wskutek wysłania e – maila z dnia 4 września 2012 r. Nie było przy tym sporne, iż usługa po tej dacie była jeszcze świadczona przez powoda tj. w zakresie monitorowania pojazdów. W § 4 umowy nie określono obowiązku powoda do monitorowania poziomu paliwa, który to element w zasadzie nie działał od samego początku w trzech pojazdach M. (w T. nie została zainstalowana owa sonda). Wskazać należy, iż w § 4 ust. 1 umowy określono, iż abonament obejmuje monitorowanie, lokalizację, program ochrony, śledzenie, historię położenia pojazdu. Oczywiście strony poza umową pisemną, skoro dokonano montażu sond paliwowych, ustaliły monitorowanie poziomu paliwa, ale wykonywanie tej usługi było niezależne od monitorowania pojazdu, za które pozwany miał obowiązek płacić miesięczny abonament 50 zł netto za każdy pojazd.

I tak spośród nieprzedawnionych należności zasadny był abonament za styczeń 2013 r. (k. 132), z tej faktury powód dochodził 123 zł, za luty 2013 r. (k. 133), z tej faktury powód dochodził 123 zł, za marzec 2013 r. (k. 115), z tej faktury powód dochodził 123 zł, za kwiecień 2013 r. (k. 134), z tej faktury powód dochodził 123 zł. Jeśli chodzi o maj i czerwiec 2013 r. (k. 136, 137), powód dochodził pełnego wynagrodzenia, a więc 246 zł za każdy miesiąc, tymczasem w dwóch pojazdach, w maju 2013 r. powód zdemontował nadajniki, więc nie mógł już świadczyć usługi monitoringu, dlatego abonament zasadny był za 2 pojazdy czyli również po 123 zł za te miesiące. Łącznie więc powodowi przysługiwało wynagrodzenie w kwocie 738 zł (6x 123 zł). O odsetkach od tej kwoty orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. Z uwagi na to, iż powód nie wykazał doręczenia tych faktur przed procesem, a w umowie nie określono płatności niezależnie od ich wystawienia, należało zasądzić odsetki po upływie 14 dni od dnia potwierdzenia otrzymania faktur

przez pozwanego w piśmie z dnia 27 lipca 2015 r. (k. 174). Licząc 14 dniowy termin płatności faktur, odsetki od tej kwoty należało zasądzić od dnia 11 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty.

Zasadne było także żądanie zapłaty 369 zł tytułem wynagrodzenia za demontaż dwóch sterowników (...) w dwóch pojazdach, co zostało stwierdzone protokołami z k. 222 i 225. Ich demontaż nie był sporny. Ponadto z tych protokołów wynika co było przedmiotem usługi, jak też wynagrodzenie za jej wykonanie. Protokół jest opatrzony podpisem wraz z pieczęcią pozwanego, zatem należy domniemywać osoby upoważnionej przez pozwanego do działania w jego imieniu, zresztą pozwany nie kwestionował uprawnień tej osoby do tego rodzaju czynności. Obowiązek zapłaty z tego tytułu wynika z pkt 3.4 umowy z dnia 12.10.2011 r. – k. 214. Brak dowodu doręczenia faktury z tego tytułu (k. 154), każe przyjąć, iż odsetki należy liczyć również od potwierdzenia odbioru w piśmie pozwanego z dnia 27 lipca 2015 r. Licząc od tej daty 21 dni (termin płatności z faktury), odsetki należało zasądzić od dnia 18 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty.

Nie było zasadne żądania zapłaty po 738 zł za każdy pojazd za uniemożliwienie demontażu nadajników. Podstawą tego żądania jest postanowienie pkt 3.4 i 3.5 umowy z dnia 12.10.2011 r. Postanowienia te wskazują na obowiązek zleceniodawcy umożliwienia zleceniobiorcy demontażu sterownika (...) co jest obwarowane kwotą 600 zł netto.

Postanowienie to należy traktować zatem jako zastrzeżenie kary umownej, podstawą będzie tu więc przepis art. 483 § 1 k.c., zgodnie z którym można zastrzec w umowie, że naprawienie szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania niepieniężnego nastąpi przez zapłatę określonej sumy (kara umowna). Z materiału sprawy nie wynika jednak, aby pozwany naruszył wskazany obowiązek. Kara umowna nie sankcjonowała braku zwrotu nadajnika, ale właśnie umożliwienie demontażu. Obowiązki zleceniodawcy nie zostały tutaj wyraźnie sprecyzowane. Chodzi zatem bardziej o „obowiązek nieprzeszkadzania”, a nie o jakieś aktywne działanie. Z materiału sprawy nie wynika, aby pozwany w jakiś sposób podjął działania, które mogłyby uniemożliwić demontaż nadajnika. To na powódzie ciążył obowiązek działania – demontażu. Pozwany domagał się ich demontażu i przy najmniej w dwóch pojazdach powód zdemontował sterowniki, tym bardziej więc w tych dwóch przypadkach domaganie się zapłaty jest całkowicie bezzasadne.

Jeśli chodzi o umowę, której przedmiotem była gotować do podjęcia interwencji na każdy odebrany sygnał w obiekcie przy ul. (...) w G., to powodowi należy jest abonament w kwocie 196,80 zł brutto. Jedna z faktur k. 153, została zapłacona, co nie powinno budzić w oparciu o potwierdzenie z k. 53 (wskazany jest tam numer faktury) wątpliwości, dlatego w świetle art. 451 § 1 k.c. wierzyciel powinien dokonać zaliczenia zgodnie ze wskazaniem dłużnika. Jeśli chodzi o wykonanie umowy, to nie budzi ono wątpliwości. Mieliśmy bowiem tu do czynienia ze świadczeniem o charakterze ciągłym, które w przeważającej mierze polegało na pozostawaniu w gotowości, monitorowaniu oraz tylko w sytuacjach koniecznych, podejmowania interwencji. Przy takim charakterze świadczenia to na pozwanym ciążył dowód wykazania, iż z uwagi na określone zdarzenia, okoliczności nie można uznać, że powód swoje zobowiązanie wykonywał. Takich podstaw jednak nie wykazano.

Stawka abonamentu odpowiadała określonej w umowie.

Powód kapitalizował odsetki na dzień 1 sierpnia 2014 r. (k. 26), przy czym w wielu przypadkach w sposób błędny określił termin początkowy ich naliczania. Zgodnie § 5 pkt 3 umowy należne zleceniobiorcy wynagrodzenie płatne będzie zgodnie z otrzymaną przez zleceniodawcę fakturą VAT, nie później aniżeli do 15 dnia miesiąca następującego po miesiącu wykonania przez zleceniobiorcę usługi określonej w § 1 pkt 1. Abonament był określony jako stała kwota w danym miesiącu i pozwany wiedział, że taką kwotę konkretnie miał płacić, niezależnie od tego czy faktura została mu doręczona. Tak więc co do zasady pozwany miał obowiązek dokonywać płatności z dołu do 15 dnia miesiąca następnego, nawet w sytuacji gdy nie otrzymał faktury. Tym samym terminy płatności powinny być określone właśnie na 15 dzień miesiąca. Wyliczając z tej umowy odsetki ustawowe od niezapłaconych faktur od dnia 16 miesiąca następującego po wykonania usługi, na dzień 1 sierpnia 2014 r, ich suma wyniosła 17,07 zł.

Łącznie więc do zasądzenia z tej umowy kwota należności głównej i odsetek wyniosła 213,87 zł

Jeśli chodzi o umowę, której przedmiotem była gotować do podjęcia interwencji na każdy odebrany sygnał w obiekcie przy ul. (...) w P., to powodowi należy jest abonament w kwocie 196,80 zł brutto za wskazane miesiące. Także i w tym wypadku nie było wątpliwości co do wykonania umowy i rozważania w tym zakresie są aktualne jak przy umowie wskazanej powyżej.

Stawka abonamentu odpowiadała określonej w umowie.

Powód kapitalizował odsetki na dzień 1 sierpnia 2014 r. (k. 26), przy czym w wielu przypadkach w sposób błędny określa termin początkowy ich naliczania. I w tym przypadku stosując § 5 pkt 3 umowy należało dokonać prawidłowego wyliczenia odsetek, podobnie jak przy poprzedniej umowie i na dzień 1 sierpnia 2014 r. wyniosły one 17,07 zł. Łącznie więc do zasądzenia z tej umowy kwota należności głównej i odsetek wyniosła 213,87 zł.

Jeśli chodzi o umowę, której przedmiotem była gotować do podjęcia interwencji na każdy odebrany sygnał w obiekcie przy ul. (...) w G., to powodowi należy jest abonament w kwocie 196,80 zł brutto. Także i w tym wypadku nie było wątpliwości co do wykonania umowy i rozważania w tym zakresie są aktualne jak przy umowie wskazanej powyżej.

Stawka abonamentu odpowiadała określonej w umowie. I w tym przypadku stosując § 5 pkt 3 umowy należało dokonać prawidłowego wyliczenia odsetek, podobnie jak przy poprzedniej umowie i na dzień 1 sierpnia 2014 r. wyniosły one 20,83 zł. Łącznie więc do zasądzenia z tej umowy kwota należności głównej i odsetek wyniosła 217,63 zł.

Tym samym z umów monitorowania nieruchomości do zasądzenia podlegała łącznie kwota 624,54 zł. O dalszych odsetkach od tej kwoty orzeczono od dnia wniesienia pozwu na podstawie art. 482 k.c.

Nie była zasadna kwota 369 zł stwierdzona fakturą tytułem obciążenia za uniemożliwienie udostępniania demontażu nadajnika oraz dokonania jego zwrotu w obiekcie przy ul. (...) w G. (k. 54) I w tym przypadku roszczenie odpowiadające żądaniu kary umownej nie zostało wykazane. Z materiału sprawy nie wynika, aby pozwany w jakiś sposób podjął działania, które mogłyby uniemożliwić demontaż nadajnika. To na powódzie ciążył obowiązek działania – demontażu.

Nie była zasadna kwota 615 zł stwierdzona fakturą tytułem obciążenia za niedotrzymanie warunków umowy nr (...) na instalację –rabat. Zgodnie z paragrafem 5 umowy. Powód nie dołączył owej umowy, mimo zarzutu pozwanego w tym zakresie (k. 323), tym samym powód nie wykazał owego roszczenia ani co do zasady, ani co do wysokości.

Dodatkowo odnosząc się jeszcze do zasądzenia odsetek, wskazać należy, iż zasądzenie ustawowych odsetek za opóźnienie nie zmienia nic w zakresie kategoryzacji odsetek, zwłaszcza wobec zmiany, która weszła w życie w dniu 1 stycznia 2016 r. w związku z art. 2 Ustawy z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 9 listopada 2015 r.). Porównanie treści przepisu art.481 § 1 i 2 k.c. obecnie obowiązującego do tego obowiązującego do 31 grudnia 2015 r. skłania do wniosku, iż również poprzednio obowiązywały ustawowe odsetki za opóźnienie. W art. 481 § 1 k.c. w brzmieniu obowiązującym do 31 grudnia 2015 r. była mowa, iż jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia. W § 2 wskazane jest, iż jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe.

Zestawienie tych dwóch przepisów każe przyjąć, iż również przed 1 stycznia 2016 r. istniała instytucja ustawowych odsetek za opóźnienie. Zmiana zaś od 1 stycznia 2016 r. dotyczy kwestii sposobu obliczania ich za ten okres. Oczywiście za okres poprzedzający tę datę odsetki za opóźnienie obliczane są w wysokości obowiązującej w konkretnej dacie opóźnienia.

O kosztach sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. Powód wygrał sprawę w 23,17 % (w tym także w niezaskarżonej części), pozwany zaś w 76,83 %. Wyliczając koszty, oprócz kosztów sądowych sąd wziął także pod uwagę koszty zastępstwa procesowego według podwójnej stawki minimalnej tj. 2400 zł, w przypadku obu pełnomocników. na podstawie § 2 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy

prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r. nr 163 poz. 1349 ze zm.) wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa. Sąd przyznał wynagrodzenie pełnomocnika według wyższej stawki, uznając iż zasądzenie wynagrodzenia wyższego niż według wysokości minimalnej uzasadnione jest nakładem pracy pełnomocników i charakterem sprawy. Sprawa cechowała się dużym stopniem skomplikowania faktycznego, miała charakter rozliczeniowy. Zwrócić należy uwagę nadto, iż stawka minimalna wynagrodzenia przysługuje już w sprawie zakończonej nakazem zapłaty, a zatem zasądzenie kosztów bez podwyższenia stałoby tu w sprzeczności z art. 109 § 2 k.p.c.

Różnica kosztów należnych pozwanemu od powoda wyniosła 1214,40 zł.

ZARZĄDZENIE

- (...)